

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 67.857 van 29 augustus 1997
in de zaak A. 75.422/IX-99.**

In zake : de n.v. EEG Slachthuis VERBIST IZEGEM,
die woonplaats kiest bij
Advocaten P. VAN DER PUTTEN EN J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51, bus 1

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Volksgezondheid,
2. het Instituut voor Veterinaire Keuring,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten R. DEPLA en F. CARRON,
kantoor houdende te BRUGGE,
Karel van Manderstraat 123.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVE VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. EEG Slachthuis VERBIST IZEGEM op 22 augustus 1997
indiende om de schorsing bij uiterst dringende noodza-
kelijkheid te vorderen van :

"1. het Besluit van de Minister van Volksgezondheid
en Pensioenen dd. 19 augustus 1997 houdende beslis-
sing 'dat, met ingang van heden alle vlees dat in uw
uitsnijderij aanwezig is, de uitsnijderij niet mag
verlaten noch in de handel gebracht teneinde een
ernstig en dreigend gevaar voor de volksgezondheid
uit te sluiten';

2. Het besluit van het Instituut voor Veterinaire
Keuring van dezelfde datum houdende verzegeling van
de uitsnijderij van verzoekster";

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 22 augustus 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 augustus 1997 om 14.30 uur, op welke datum de zaak in voortzetting is uitgesteld naar de terechtzitting van 27 augustus 1997 om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten J. BOUCKAERT, P. VAN DER PUTTEN en G. BOURGEOIS, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van Advocaten R. DEPLA en F. CARON, die verschijnen voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

2. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoekster baat te Izegem, aan de Gentse heerweg 78, een vleesverwerkend bedrijf uit, bestaande onder meer uit een exportslachthuis, een uitsnijderij en een invriesinstallatie.

2.2. Op 8 augustus 1997 maakt A. DESTICKERE, hoofdinspecteur-directeur bij het Instituut voor Veterinaire Keuring (I.V.K.) een proces-verbaal op waarvan verzoekster bij brief van 13 augustus 1997 kennis werd gegeven.

Dit proces-verbaal luidt als volgt :

"Ten jare negentienhonderd zevenennegentig op 5 augustus 1997, heb ik, ondergetekende Dr A. DESTICKERE - Hoofdinspecteur-Directeur bij het INSTITUUT VOOR VETERINAIRE KEURING, L. Bauwensstraat 10/1, te 8200 BRUGGE, mij omstreeks 8h30' begeven naar het exportslachthuis N.V. VERBIST (EEG 67), Gentse Heerweg 78 te 8870 IZEGEM alwaar ik besprekingen had met Dr. Ronny VERHAEGHE, Inspecteur-Hoofd van dienst in voornoemd slachthuis.

Laatsgenoemde maakte mij er attent op dat er juist een vrachtwagen toegekomen was (vervoermaatschappij Eurovlees uit ZELE) met CAPA's (dit zijn versneden runderflanken) aan boord afkomstig van de firma APPROVAL, Rue du Limousin 31, 94575 RUNGIS CEDEX FRANCE. Deze CAPA's waren enkele dagen voordien reeds ter sprake gekomen daar ik het eigenaardig vond dat de N.V. VERBIST hele karkassen uitvoerde naar APPROVAL in FRANKRIJK en de runderlappen (CAPA's) nadien terugkocht van dezelfde firma daar deze hier niets mee kon aanvangen.

Ik vond dit zeer onlogisch en wel om de volgende redenen :

- De Heer VERBIST beschikt zelf over een zeer moderne uitsnijderij waar hij heel gemakkelijk de runderlappen kon afsnijden en onmiddellijk verpakken wat alleen maar de kwaliteit van het vlees en de hygiëne ten goede kon komen. Nu werden de overtollige kg's heen en terug vervoerd over een afstand van ruim 500 km.
- Als handelaar koopt men maar wat men nodig heeft, wat hier niet het geval bleek te zijn.

Bij nazicht van de vrachtwagen bleek deze 5 paletten verpakte CAPA's te bevatten voor een totaal gewicht van 5.044 kg. De CAPA's waren verpakt in dozen van de firma N.V. VERBIST met de opdruk 'N.V. L. VERBIST' - 'HALAL slaughtered'.

Nergens was een keurmerk op of in de dozen of op het vlees van de firma APPROVAL (EEG-nr. 94-065-48) te bespeuren.

Al de stukken vlees die in de dozen zaten waren afzonderlijk verpakt in plastic-folie. Bij nazicht van het vlees werden op de meeste stukken keurmerken gevonden van Franse slachthuizen (of uitsnijderijen ?) die evenwel niet leesbaar waren en begonnen met het cijfer 10 en 19.

Ook werd vlees aangetroffen van Belgische slachthuizen (EEG 128 en EEG 178) doch niet van het slachthuis VERBIST.

Hierover om uitleg verzocht, werd door VERBIST Diederik, zoon van de uitbater, schoorvoetend toegegeven dat zij zeer weinig karkassen leverden aan APPROVAL en dat de geleverde flanken niet in evenredigheid waren met deze die aangekocht werden.

Op mijn vraag of er nog flanken opgeslagen waren in de diepvriezer van vroegere zendingen werd door de zoon VERBIST Diederik geantwoord dat er niets meer in stock was daar ze de dag voordien uitgevoerd waren naar RUSLAND.

Daar ik geen geloof hechtte aan deze bewering werd door mij besloten de diepvriesinstallatie aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Hierin werden 17 paletten gevonden met +/- 40 dozen CAPA's per palet met een gemiddeld gewicht van 1.300 kg, zijnde 22.100 kg.

In de snelvriezer (op dat ogenblik in werking) bevonden zich nog eens 4 paletten voor een totaal gewicht van 4.302 kg.

Vastgesteld werd dat deze dozen ondertussen reeds voorzien waren van etiketten met het keurmerk EEG 67/1 van de uitsnijderij VERBIST m.a.w. bij een gewone routine-matige uitwendige controle ging men nooit geweten hebben dat er Frans vlees in de dozen stak en dat het afkomstig was van een Franse uitsnijderij.

Dergelijk vlees wordt nu in vrac uitgevoerd naar RUSLAND met gezondheidscertificaten die stipuleren dat het vlees verkregen werd volgens Richtlijn 64/433/EEG, afkomstig is van runderen van Belgische origine (geboren, gekweekt, afgemest en geslacht in BELGIE) en vrij is van B.S.E. daar waar wij weten dat FRANKRIJK niet vrij is van B.S.E. (reden waarom Frankrijk niet mag uitvoeren naar RUSLAND !) en 'geruchten' de ronde doen dat FRANKRIJK als draaischijf fungeert van illegaal uitgevoerd Engels vlees via IERLAND...!

Deze uitvoer wordt daarenboven nog in de hand gewerkt en gelegaliseerd door nietsvermoedende achteloze dierenartsen (ambtenaren + D.M.O.'s) die de exportcertificaten afgeven.

Moest er één Russische dierenarts het in zijn hoofd halen een partij ingevoerde CAPA's te ontgooien en de stukken één voor één na te zien zit het spel op de wagen en is het gedaan met de uitvoer van Belgische produkten naar RUSLAND.

De aldus gestelde handelingen komen dus neer op een manifeste fraude.

In totaal werd aldus voor een totaal gewicht van +/- 22.100 + 4.302 + 5.044 = 31.446 kg vlees in beslag genomen.

Wel dien ik te vermelden dat dit vlees op papier reeds voor een groot deel werd uitgevoerd maar nog in entrepot zit bij de n.v. VERBIST.

Volledigheidshalve dien ik mede te delen dat de Heer VERBIST Louis mij heden op 08 augustus '97 verklaard heeft dat hij volledig gestopt is met invoer van runderlappen uit FRANKRIJK.

Dit alles daartelt overtreding van :

- * Artikel 1, 11, f, vierde streepje van Richtlijn 95/23/EG van 22.06.95 zoals opgenomen in punten 54 en 55 van Hoofdstuk XI van de Richtlijn (64/433/EEG) van de Raad van 26 juni 1964 betreffende de gezondheidsvoorschriften voor de produktie en het in de handel brengen van vers vlees.

- * Artikel 4 van het K.B. van 30 december '92 betreffende het vervoer van vers vlees, vleesproducten en vleesbereidingen.

Ten bewijze waarvan ik dit Proces-verbaal heb opgemaakt om opgestuurd te worden aan de Heer Procureur des Konings te KORTRIJK. Een afschrift werd aan belanghebbende overgemaakt".

2.3. Ten gevolge van dit proces-verbaal werd de volledige lading capa's door het parket inbeslaggenomen en onbeschikbaar gemaakt.

2.4. Op 19 augustus 1997 wordt bij gerechtsdeurwaardersexploot volgende beslissing aan verzoekster betekend :

"Mijnheer,

Uit onderzoeken uitgevoerd door de Inspectiedienst van het Instituut voor veterinaire keuring, is gebleken dat in uw uitsnijderij versneden verpakt vlees is aangevoerd herkomstig uit Frankrijk en van gemengde Belgische en Franse oorsprong. De verpakkingen vermelden uw bedrijfsnaam en embleem en zijn dezelfde als degene die in uw eigen inrichting worden aangewend. Evenwel was geen officieel Frans merkteken van de inrichting van herkomst aangebracht. Het lag in de bedoeling daar uw eigen identificatiemerkteken EEG 67/1 op aan te brengen en het vlees daarna naar Rusland uit te voeren met verdoezeling van de Franse oorsprong. Op deze manier had u het opzet gevraagde garanties met betrekking tot de noodzakelijke

kwaliteitsvereisten ter bescherming van de volksgezondheid te omzeilen.

In deze omstandigheden kan daaruit afgeleid worden dat het vlees dat momenteel in uw uitsnijderij aanwezig is, geen sluitende garanties biedt met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid.

Daarom wens ik de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere producten, toe te passen, meer bepaald artikel 6bis.

Ik heb beslist dat, met ingang van heden alle vlees dat in uw uitsnijderij aanwezig is, de uitsnijderij niet mag verlaten noch in de handel gebracht teneinde een ernstig en dreigend gevaar voor de volksgezondheid uit te sluiten.

De Minister van Volksgezondheid en Pensioenen".

Dit is de eerste bestreden beslissing.

2.5. Dezelfde dag wordt verzoeksters uitsnijderij door ambtenaren van de tweede verwerende partij verzegeld.

De schorsing van deze door verzoekster als "verzegelingsbesluit" omschreven beslissing vormt het tweede voorwerp van voorliggende vordering;

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partijen de bevoegdheid ten dezen van de Raad van State betwisten, omwille van het feit dat de onderzoeksrechter gevat werd met betrekking tot de feiten die tot de bestreden beslissingen hebben geleid;

3.1.2. Overwegende dat het feit dat de gebeurtenissen die tot de bestreden beslissingen hebben geleid het voorwerp vormen van een lopend strafonderzoek, op zich niet tot gevolg heeft dat de Raad van State onbevoegd zou zijn om kennis te nemen van voorliggende vordering tot schorsing van de eerste bestreden beslissing; dat de exceptie dient verworpen te worden;

3.2.1. Overwegende dat de verwerende partijen stellen dat de tweede bestreden beslissing "enkel een materiële veruitwendiging" van de eerste is;

3.2.2. Overwegende dat het tweede bestreden "besluit" voorkomt als een louter materiële handeling waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging niet kan worden ingepast in de bevoegdheid ter zake aan de Raad van State verleend door de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is wat dat "besluit" betreft;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten wanneer ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden;

4.1.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste onderdeel van haar enig middel de schending aanvoert van artikel 6bis van de wet van 24 januari 1977 betreffende de bescherming van de gezondheid van de verbruikers op het stuk van de voedingsmiddelen en andere produkten, doordat de bestreden beslissingen door hun draagwijdte verder reiken dan een maatregel die belet dat bepaalde voedingsmiddelen of andere produkten in de handel komen of blijven, vermits die beslissingen door hun draagwijdte immers neerkomen op een verkapt exploitatieverbod van haar erkende inrichting;

4.1.2.1. Overwegende dat bedoeld artikel 6bis als volgt luidt :

"Wanneer bepaalde voedingsmiddelen of andere produkten een ernstig en dreigend gevaar betekenen voor de volksgezondheid en dit gevaar niet of onvoldoende kan worden bestreden op grond van deze wet of de besluiten genomen ter uitvoering van deze wet, kan de Minister tot wiens bevoegdheid de volksgezondheid behoort, bij een met redenen omklede beslissing en zonder het inwinnen van de in deze wet voorgeschreven adviezen, maatregelen nemen die beletten dat ze in de handel komen of blijven.

De aldus genomen maatregel vervalt ten laatste bij het einde van de derde maand die volgt op deze waarin hij in werking is getreden.

Deze maatregel kan hoogstens voor één periode van dezelfde duur worden verlengd";

4.1.2.2. Overwegende dat uit het loutere feit dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster haar uitsnijderij, tijdelijk, niet kan exploiteren, niet kan worden afgeleid dat die maatregel niet kan worden ingepast in de bevoegdheid waarover de eerste verwerende partij beschikt krachtens artikel 6bis van de wet van 24 januari 1977; dat het middelonderdeel bijgevolg niet ernstig is;

4.2.1. Overwegende dat verzoekster in haar tweede onderdeel van het middel de schending van hetzelfde artikel 6bis en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert doordat niet zou zijn voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van opgelegd door bedoeld artikel 6bis en doordat de bestreden beslissing niet voldoende is gemotiveerd; dat verzoekster stelt dat niet blijkt dat de capa's, die overigens in beslag werden genomen, enig ernstig of dreigend gevaar voor de volksgezondheid zouden kunnen betekenen; dat zij voorts stelt dat niet blijkt dat het beweerde gevaar niet of onvoldoende zou kunnen bestreden worden op grond van de wet van 24 januari 1977 en zijn uitvoeringsbesluiten; dat zij ten slotte aanvoert dat de bestreden ministeriële beslissing zelfs geen spoor bevat van precieze tenlasteleggingen en zelfs de vereiste feitelijke grondslag mist, vermits de in beslag genomen capa's zich enkel in het vrieslokaal nr. 38 bevinden;

4.2.2. Overwegende dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden ministeriële beslissing blijkt om welke redenen ze werd genomen; dat verzoekster in de huidige stand van het geding, in aanmerking nemend de inhoud van

het onder punt 2.2 hierboven geciteerde proces-verbaal - dat zij niet van valsheid blijkt te betichten- niet aantoonde dat de conclusie dat het vlees dat zich in haar uitsnijderij bevindt geen sluitende garanties biedt met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid, feitelijke grondslag mist; dat de vaststelling dat de betrokken capa's zich in vrieslokaal nr. 38 bevinden, hieraan geen afbreuk doet, vermits daaruit niet kan afgeleid worden dat al het andere vlees dat zich in de uitsnijderij bevindt wel bedoelde garanties biedt; dat het middelonderdeel niet aanwijst welke andere maatregelen de eerste verwerende partij op basis van de wet van 24 januari 1977 had kunnen nemen, en dat het a fortiori ook niet aantoonde dat die maatregelen dezelfde garanties bieden voor de volksgezondheid; dat het onderdeel derhalve niet ernstig is;

4.3.1. Overwegende dat in het derde onderdeel door verzoekster wordt betoogd dat artikel 11bis van de wet van 24 januari 1977 en de artikelen 16bis en 17 van de wet van 5 september 1952 betreffende de vleeskeuring en de vleeshandel in een geëigende procedure voorzien indien overtredingen van een wettelijke bepaling worden vastgesteld, en dat inzonderheid waarschuwingen kunnen gegeven worden; dat zij voorts betoogt dat zij niet de gelegenheid kreeg haar standpunt uiteen te zetten, zodat ook de hoorplicht werd geschonden;

4.3.2. Overwegende dat het onderdeel als enige reden waarom de andere erin vermelde wettelijke bepalingen hadden moeten worden toegepast, vermeldt dat die bepalingen procedures bevatten die voornamelijk een hoorplicht inhouden; dat hiermee evenwel niet is aangetoond dat de eerste verwerende partij, die blijkbaar in het belang van de volksgezondheid onverwijld wou optreden, laatstvermelde bepalingen in plaats van bedoeld artikel 6bis had moeten toepassen; dat ook de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur ten dezen

niet geschonden lijkt, vermits die plicht onverenigbaar lijkt met de urgentie waarmee de minister in het belang van de volksgezondheid -welke primeert op de particuliere belangen van verzoekster- moet kunnen optreden wil hij dit doelmatig doen; dat trouwens de betrokken maatregel slechts van tijdelijke aard is en een louter bewarend karakter vertoont; dat het onderdeel niet ernstig is;

4.4.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde onderdeel van haar middel betoogt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden doordat ten gevolge van de bestreden beslissing elke exploitatie van haar uitsnijderij en in ruime mate ook van haar slachthuis onmogelijk is en doordat de inbeslagname van de capa's in diepvriesruimte nr. 38 volstond om de volksgezondheid te beschermen;

4.4.2. Overwegende dat uit het onder punt 4.3.2. hierboven gestelde ook dient afgeleid te worden dat ook het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden; dat hoger, onder punt 4.2.2, reeds werd gesteld dat uit de vaststelling dat de betrokken capa's zich in vrieslokaal nr. 38 bevinden, niet kan afgeleid worden dat al het andere vlees dat zich in de uitsnijderij bevindt, de voor de volksgezondheid vereiste garanties biedt; dat het onderdeel niet ernstig is;

4.5.1. Overwegende dat in het vijfde onderdeel verzoekster in essentie doet gelden dat indien het vlees verpakt is, niet vereist is dat elke verpakking een etiket of een opdruk met een keurmerk draagt; dat zij vervolgt dat het eventuele gebrek aan etiket of opdruk op de verpakkingen niet aan haar te wijten is; dat zij benadrukt dat zij er in elk geval toe gehouden was de verpakking van haar keurmerk te voorzien en dat zij dit ook gedaan heeft, minstens zinnens was dit te doen en dat op de eindverpakking het toelatingsnummer van de

uitsnijderij moet voorkomen; dat zij ten slotte doet gelden dat het volstond dat de capa's vergezeld waren van begeleidende handelsdocumenten en deze handelsdocumenten geviseerd waren door een daartoe overeenkomstig de Franse wetgeving genoemde dierenarts;

4.5.2.1. Overwegende dat artikel 4 van het koninklijk besluit van 30 december 1992 betreffende het vervoer van vers vlees, vleesprodukten en vleesbereidingen, bepaalt :

"vers vlees, vleesprodukten en vleesbereidingen mogen slechts vervoerd worden wanneer een keurmerk of merk is aangebracht of, indien ze verpakt zijn, moet elke verpakking een etiket of opdruk met een keurmerk dragen";

4.5.2.2. Overwegende dat uit bovenvermelde bepaling op het eerste gezicht lijkt te moeten worden afgeleid dat, in geval van verpakking van het vlees, elke verpakking een etiket of opdruk met keurmerk moet dragen; dat verzoekster niet tegensprekt dat in haar inrichting verpakt vlees werd aangetroffen dat niet aan die voorwaarde voldeed; dat voor het overige verzoekster er lijkt aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing in hoofdzaak gesteund is op de vaststelling dat zich in haar inrichting versneden verpakt vlees bevond, herkomstig uit Frankrijk, zonder "officieel Frans merkteken van de inrichting van herkomst" en op de aan verzoekster toegeschreven bedoeling die Franse oorsprong te "verdoezelen"; dat ten dezen, mede gelet op inhoud van het onder punt 2.2. geciteerde proces-verbaal, het niet onredelijk lijkt dat uit een en ander werd afgeleid dat het in de uitsnijderij aanwezige vlees "geen sluitende garanties biedt met betrekking tot de bescherming van de volksgezondheid" en dat de bestreden tijdelijke bewarende maatregel, met het oog op nader onderzoek, werd genomen; dat de vraag aan wie de toestand die tot de maatregel heeft geleid, moet toegerekend worden, ten

dezen niet van belang lijkt, vermits artikel 6bis in dit verband geen foutief gedrag vereist en het evident lijkt dat het vlees dat onvoldoende garanties biedt voor de volksgezondheid de plaats niet mag verlaten waar het zich bevindt, ongeacht wie schuld heeft aan die toestand; dat dus ook het laatste onderdeel van het enig middel niet ernstig is; dat bijgevolg aan de desbetreffende schorsingsvoorwaarde niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig augustus 1900 zevenennegentig, door :

de H.	R. STEVENS,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

R. STEVENS.